

EU se stává dceřinou společností NATO ovládané Američany

- CZ24 News | 11. dubna 2022

EU/USA: Každý, kdo v Německu odkazuje na Bismarcka a jeho politiku vůči Rusku na pozadí ukrajinské války, tak činí s vědomím, že naivita, důvěřivost a politický romantismus měly k „železnému kancléři“ daleko.

Bismarck a jeho Realpolitik jsou předmětem knihy z roku 1940 „Německo mezi Ruskem a Anglií“ od historika Wilhelma Schüsslera (1888–1965). Podtitul zní: „Studie o zahraniční politice Bismarckovské říše 1879–1914“.

Autor nenechává nikoho na pochybách, že Bismarck viděl v Rusku nepředvídatelného až nebezpečného souseda. Vždy bylo jeho cílem zabezpečit říši „před ruskou nepředvídatelností“. Historik Hans-Christof Kraus nedávno v uvedl, jak zásadově a zároveň flexibilně Bismarck postupoval.

Rusko, Velká Británie a Francie zajištěny

Francouzský revanšismus v alsasko-lotrinské otázce představoval neodvolatelnou konstantu a stále pokušení pro Rusko postavit Říši do východo-západního svěráku. Smlouva o zajištění z roku 1887, v níž si Rusko a Německo vzájemně zajistily neutralitu v případě nevypovokovaného útoku třetí strany, zmírnila tlak vycházející z „koaliční noční můry“. Aby ji dále zredukoval, v roce 1888 začal Bismarck zkoumat spojení s Británií, které bylo ve sporu s Ruskem ve východním Středomoří a Orientu.

„Zajišťovací“ smlouva, tajná, ale známá v Londýně, opět vyslala zprávu, že německá nabídka nebyla učiněna ze slabosti, ale z pozice relativní síly. Po zvážení příležitostí a rizik premiér Lord Salisbury nabídku odmítl. Ne v zásadě, ale prozatím a s odkazem na odpor v parlamentu. V budoucnu by však mohly nastat okolnosti, které by Londýnu naznačovaly, aby nabídku přehodnotil.

To byl podle Schuesslera i Bismarckův kalkul, a proto ho negativní reakce ani nepřekvapila, ani nedeprimovala. Počítal s tím, že konflikty mezi Anglií a Ruskem vyvrcholí.

Bismarckovi nástupci opustili jeho diplomatickou cestu

Bismarckův nástupce učinil v roce 1890 osudné rozhodnutí neobnovit dohodu proti vůli Ruska v očekávání, že Anglie to ocení jako znamení důvěry a bude nyní připravena vytvořit alianci. Schuessler: „Byla to jen ta strašná tragédie, že muži nového kurzu neznali vnitřní souvislosti bismarckovského kurzu. Bismarck věděl: Neexistuje lepší způsob, jak přiblížit Anglii Německu, než německo-ruská smlouva a s tím související vztahy.“

Co muselo přijít, přišlo; Rusko se spojilo s Francií, a když v roce 1898 začalo obnovené anglo-německé prospekce, německá strana vyjednávala ze slabé pozice, protože Anglie měla na výběr partnera a Německo nikoli. Britové si uvědomili, že Říše je v nebezpečné pozici a že spojení s ní by se ukázalo jako prohraný návrh.

Premiér Salisbury to shrnul: Anglie měla povinnost bránit hranice Německa a Rakouska proti Rusku. Německo na druhé straně mohlo nabídnout pouze podporu Anglii proti – krajně nepravděpodobnému – útoku Francie. Schuessler shrnul, že Anglie odmítla alianci požadovanou Německem, „protože tuto alianci nepotřebovala“.

Slabost Německa

O šedesát let později britský historik Niall Ferguson zopakoval Schuesslerovy poznámky téměř doslovně ve své knize „The Wrong War“: Důvodem neúspěchu projektu anglo-německé aliance „nebyla síla Německa, ale jeho slabost“.

Anglie by zkompromitovala své vztahy s Ruskem a Francií, aniž by z toho něco získala, protože „i přes její drnčení bylo Německo slabé“. Nikdo nemůže říci, zda by historie byla příznivější, kdyby se německé vedení drželo Bismarckova kurzu. Ale nemohlo to být horší než v letech 1914/18.

Co dělá Schuesslerovu publikaci zajímavou, je její rok vydání. V roce 1940 se totiž Bismarckův největší strach rýsoval jako nevyhnutelný osud. Přestože Německo dokázalo porazit Francii, Anglie se pod Churchillovým vedením ukázala jako nesmiřitelný smrtelný nepřítel. A za Anglií stály USA.

Jen zřejmě pakt Hitler-Stalin chránil záda Německa na východě, protože Stalin mohl své partnery měnit, Hitler ne. Čtenář, který pozorně sledoval vývoj událostí, si musel z knihy odnést politický rozsudek smrti pro Německo.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Ruské sankce poškodily zejména Německo

Podle Schuesslera byl Bismarckův „vlastní smysl pro moc a čest (...) zcela srostlý s pocitem jeho státu“. Slabým odrazem toho byl ještě kancléř Olaf Scholz, když na společné tiskové konferenci s americkým prezidentem Joem Bidenem v Bílém domě na začátku února vytrvale odmítal, aby ho novináři nabádali, aby komentoval Nord Stream 2.

Ale Biden upustil od veškeré diplomatické zdvořilosti a ponižujícím způsobem dal jasně najevo, kdo má poslední slovo. V případě ruské invaze na Ukrajinu, vysvětlil, „už nebude Nord Stream 2. Uděláme s tím konec.“ Na otázku, jak to plánuje udělat na projektu pod německou kontrolou, Biden odpověděl: „Slibuji vám, že to uděláme.“ Scholzovi zbývalo jen jeho veřejné degradování na správce Německa, v tichosti přiznávající mdlobu.

Scéna má dlouhý úvod. „Spolková republika, poražená ve dvou válkách, zatížená stigmatem nacionálně socialistické minulosti, trpící územními ztrátami a rozdělením Německa, představovala ekonomický subjekt, který hledal politický úkol.“ Tak zažil Henry Kissinger Bonn republika před 50 lety.

Znovusjednocené Německo, uvolněné do formální suverenity, vidí svůj nejdůležitější úkol v podpoře internacionalizace svého národně vytvořeného sociálního státu. Jeho politická neschopnost nyní ničí i ekonomiku. Ekonomické vedlejší škody, které Západ způsobuje sankcemi Ruska, většinou postihují Německo .

„Tauroggen“ se nebude opakovat

O energetické politice se rozhoduje mezi Washingtonem, Bruselem, Varšavou a Kyjevem za pomoci zelených ideologů v Berlíně. A když Poláci nabídli Američanům, že přes americkou leteckou základnu Rammstein dodají na Ukrajinu ruské letouny MiG-29 a dotknou se touto riskantní akcí německého území, nepovažovali Poláci za nutné předem informovat Berlín. Stejně jako se Francie neobtěžovala říct Němcům o konci jejich mise v Mali, do které byli vtaženi. Tolik k respektu, kterému se Německo u svých partnerů těší.

Opakování „Tauroggena“ a „Rapalla“ je nemyslitelné, napsal Martin Louis Schmidt a s ohledem na pověstnou představu pěti míčů, se kterými Bismarck současně žongloval,

poznamenal, že ruský míč je dnes lehčí než americký, čínský, evropský, popř. Indoasijský .

To je pravda a bude to horší. Rusko, „Horní Volta s jadernými střelami“ (Helmut Schmidt), ale také s obrovskými přírodními zdroji a expanzí, se v budoucnu stane hřištěm a rezervoárem technicky zdatných a efektivně organizovaných Číňanů. Vedle toho leží roztržitá Evropa s post-politickým „hippie státem“ (Anthony Glee) ve svém středu, který se vrací do své role provincie a glacijs USA.

Sen o Evropě jako nezávislém „globálním hráči“ je u konce. EU se stává dceřinou společností NATO ovládané Američany. Putin svým rozhodnutím zaútočit vydláždil cestu nové globální bipolaritě. Ruský medvěd, který položil tlapu na Ukrajinu, vyvolal v sousedních zemích paniku. Nikdo nemůže vinit Východoevropany, když vidí jedinou možnou, nepostradatelnou ochrannou sílu v USA. Dveře evropské Ostpolitik jsou zavřené.

Vzpomínka na Bismarcka je truchlivá

O tom, co by udělal Bismarck, lze samozřejmě jen spekulovat. Rozhodně by Německu nepřipsal sílu být nezávislým hráčem, být „čestným makléřem“. Ale ujal by se vedení a od roku 1990 by se ujal vedení při vytváření evropské federace dostatečně silné na to, aby chránila své bezpečnostní zájmy vůči Rusku, aniž by se postavila na stranu geopolitických ambicí USA.

Snažil by se dát dohromady různé zájmy států ze středu kontinentu, vždy s vědomím, že vedení neznamená negovat zájmy vlastní země. Spíše by se intenzivně snažil ji duchovně a morálně upevnit. A rozhodně by nenechal žádnou třetí stranu diktovat politiku Ruska a odepírat Evropě přístup k ruským zdrojům.

Ve skutečnosti však Německo nechtělo Evropu formovat, ale zmizet v ní. To je důvod, proč se euro stalo prostředkem k braní rukojmích namísto nástrojem vedení. Tehdejší prezident ECB Mario Draghi v roce 2012 řekl: „V rámci našeho mandátu je ECB připravena udělat vše, co je nezbytné pro zachování eura. A věřte mi, že to bude stačit.“ O deset let později řekl totéž Joe Biden.

Vzpomínka na Bismarcka je truchlivá, protože nám připomíná, že termín „německá zahraniční politika“ dnes popisuje pouze nereálné, neskutečné přání. Válka na Ukrajině zpečetí nemožnost. Ať už to dopadne jakkoli, rozhodně patříme mezi poražené, a to dvojnásob: Jako Evropané ve světě a jako Němci v Evropě.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

ZDROJ [1](#) , [2](#)